

Ні плагіату – only Copyright

Текст (Джерело тексту - <https://theukrainians.org/med-z-istoriyeyu/>)

Не буде бджіл — не буде нічого. Не зацвітуть рослини і не дадуть пилку. Не буде пилку — не буде меду.

А буде мед — то й буде робота для Олексія та Анастасії Конюш, пасічників у четвертому поколінні. Після вимушеного переселення з Луганщини вони заново взялися відроджувати справу прадідів Олексія, перевізши вцілілі вулики з-під обстрілів.

Аристократ свого часу. Покоління діда

Погожого літнього дня 1963 року архітектор і будівельник Анатолій Ромашов плыв вантажною баржею по Дніпру з Києва на черговий об'єкт в області. Понад рік минуло, як за покликом брата-будівельника, який рушив раніше, перебрався до української столиці з Курської області у Росії. За 60 кілометрів від столиці погляд його спинився на мальовничих краєвидах села Стайки Кагарлицького району.

Зелено-буїно, поруч тече Дніпро, є в селі озеро і — може, тоді й ще не знали — лікувальна глина. Весь день, поки працював, не йшли йому з голови ті пейзажі. Увечері, коли баржа поверталася до столиці, чоловік зійшов на берег у Стайках. Підмостив під голову баян (фірмовий, німецької марки Weltmeister; ніколи з ним не розлучався) і переночував неподалік причалу, просто неба. На світанку пішов у село шукати дім для найму. Так і залишився.

Там і познайомився з майбутньою дружиною Ніною. Став у районі шанованою людиною, аристократом свого часу. Збудував у Стайках школу. Портрет Анатолія Петровича висів на дошках пошани — і в Кагарлику, і в Києві. Баян, із яким не розлучався, був не єдиним захопленням чоловіка — умів грати на всіх клавішних і струнних музичних інструментах. Першим у селі звів собі двоповерховий дім — родина з шістьма дітьми потребувала місця.

Покликав за собою і батьків, щоб перебралися з Росії. Стояла на обійсті пасіка — була робота.

Текст 2- виділений (Джерело - <https://photo-lviv.in.ua/ulyana-movna-prezentuvala-monografiyu-bdzhilnistvo-ukrayinskiy-obryadoviy-kontekst/> або інші) Автор - Уляна Мовна, з інтерв'ю про монографію “Бджільництво: український обрядовий контекст”

Бджола вважалася священною комахою, оточеною певною містичною пошаною — “Божою мухою”, що мала особливий зв'язок із Всевишнім, який був її Творцем. Серед народу побутували численні легенди про божественну природу комахи. Неабияку повагу українців викликали трудові якості бджоли, зокрема працелюбство, за яке її часто порівнювали з людиною. (Джерело фото - https://gazeta.ua/articles/life/_u-taku-pogodu-bdzhola-ne-pracyuye-vesnyanogo-medu-bude-malo/965962)